

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή

Έτησ. Δρ. 4
Έξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Αί Συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1 Δεβρίου ἢ τὴν 1 Ἰουνίου ἑ. ἑ.

ΤΟ ΤΥΧΟΣ

ΛΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 20

15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Ὀδὸς Νέως 11—Ἀριθ. τηλ. 9-97

Τὸ νέο
διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὑπὸ
Ρενέ Θίβενιν

— Σώθηκε αὐτός! εἶπε ὁ Πέτρος, ὅταν ἔπαυσε νὰ φαίνεται ὁ καπνὸς τοῦ τραίνου. Καὶ τώρα, Κιτ, ἀ; φροντίσουμε γιὰ τὸν ἐαυτό μας, γιὰτὶ ἐδῶ εἶνε πού ἀρχίζουν οἱ δυσκολίες...

— Δὲ βριέσαι! ἀπήντησε ὁ σύντροφός του. Θὰ τίς περάσουμε κι' αὐτές. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὄμοι: ἀ; φύγουμε ἀπὸ 'δῶ πᾶμε σπίτι. Θὰ εἴμαστε πιδ ἡσυχοὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε

— Δὲ λὲς καὶ τ' ἄλλο: δὲ θὰ μᾶς κατασκυεύουν, προσέθεσε ὁ Πέτρος. Ναι ναι, πᾶμε!

Κ' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ περάσουν ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ σταθμοῦ, τράβηξαν ἀπὸ ἓνα στενὸ δρομάκι.

Ἦταν κ' οἱ δύο νέοι, ὡ: δεκαπέντε χρονῶν, ὁ ἓνας Γάλλος κι' ὁ ἄλλος Ἀμερικανός. Ὁ Πέτρος Λοραίν, ὄρφανός ἀπὸ γονεῖς, κι' ὁ Κρίστιαν Γουλι-Κίτ, ὅπως τὸν φώναζαν χι-δευτικά, πού εἶχε μῆνες νὰ πάρη εἰδήσεις ἀπ' τοὺς δικούς του. Ἐκεῖνος δέ, ἀπ' τὸν ὅποιο μὸλι: εἶχαν χωρισθῆ, λέγονταν Ἡλίας Πέτροβιτς Μπαράνοφ Ἐφευγε ἀπὸ τὴ Μόσχα γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τὰ νύχια τῶν Μπολσεβίκων πού τρομοκρατοῦσαν τὴν πόλι.

Παιδιά κ' οἱ τρεῖς τους. Ἀλλὰ μόνο ὡ: πρὸς τὴν ἡλικία παιδιά. Κατὰ τ' ἄλλα, ὅλα, ἄνδρες, σωτοῖ, μὲ χαρακτῆρα καὶ πείρα τῆς ζωῆς, μετὰ τὰ τόσα πού εἶχαν δῆ κ' εἶχαν περάσει στὴν περίοδο ἐκείνη τῆς τρομοκρατίας. Καὶ ἀκριβῶς οἱ δύσκολες περιστάσεις τοὺς εἶχαν ἐνώσει στενὰ ἀπὸ καιρό.

Ὁ Πέτρος εἶχε μείνει ὀρφανός, ὅπως εἶπαμε. Ἀλλὰ,

γιὰ καλὴ του τύχη, ὁ στρατηγὸς Μπαράνοφ, φίλος ἄλλο ε τοῦ πατέρα του, τὸν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία του. Κ' ἔτσι στὸ σπίτι τοῦ Ἡλίας τὸν εἶχαν κι' αὐτὸν σὰν παιδί τους.

Λίγο πρὶν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος ὁ Πέτρος εἶχε πάει νὰ περάσῃ τίς διακοπές: μὲ τὸ φίλο του στὴν Οὐκρανία, κοντὰ στὸ Κίεβο, ὅπου ὁ στρατηγὸς εἶχε μιὰ ἔπαυλη. Κι' ὅπου, ἄμα ἀρχισε ὁ πόλεμος, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ταξιδέψῃ καὶ δὲν εἶχε κι' ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία, ἔμεινε.

Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε καμμιά ἰπασχόλησι, παρὰ κρατοῦσε συντροφιά τοῦ Ἡλίας πού τόσο τὸ εἶχε πάρει κα-ἀκάρδα γιὰτ' εἶχε φύγει ὁ πατέρας του στὸ μέτωπο, ὥστε οἱ δικαί του φοβήθηκαν μὴν πάθαινε ἡ υ-γαίη του, μάλιστα ἔτσι ὅπως ἦταν ἀσθενικός... Ἡ συντροφιά τοῦ φίλου του εἶν' ἀλήθεια τοῦ ἔκαμε πολὺ καλό.

Ἀμα ἡ κατάσταση τοῦ Ἡ-λίας καλλιτέρεψε, ὁ Πέτρος, σὰν πρόσκοπος πού ἦταν, προσέφερε τίς υπηρεσίες του στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, κ' ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ τὸν Γουίλι, πρόσκοπον κι' αὐτόν, πού εἶχε πάει στὴ Ρωσσία μὲ μιὰ Ἀμερικανικὴ ἀποστολή. Καὶ νὰ πού τρία χρόνια τώρα ὑπηρετοῦσαν, ἀχώριστοι πάντα, καὶ γνώριζαν ἔτσι ἀπὸ κοντὰ τὴ ζωὴ καὶ μάλιστα τίς σκληρότητες καὶ τὴ φρίκη τοῦ πολέμου, μὲς' στὰ διάφορα νοτοκρομεῖα, στὸ προσκέ-φαλο τῶν πληγωμένων.

Ἀπ' τὸν Πέτρο ὁ Ἡλίας γνώρισε καὶ τὸν Κιτ κ' ἔγιναν φίλοι.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ δίσστημα ὁ στρατηγὸς ἦταν στὸν

Βρόντησε τότε ἡ πόρτα μ' ἓνα δυνατὸ χτύπο καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, μπῆκε κάποιος.

πόλεμο, στην πρώτη γραμμή. Ἀλλά σὲ μιὰ μάχη πληγώθηκε σοβαρὰ κ' οἱ ἐχθροὶ τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτο καὶ τὸν ἐστειλαν στὴ Γερμανία. Καὶ νὰ μὲν κατώρθωτε νὰ δραπέτευτῃ ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ Ρωσία. Μὲ τὰ τόσες δυσκολίες ἔφθασε τέλος στὴν Ὀλλανδία κ' ἀπὸ κεί πῆγε στὴν Ἀγγλία. Μὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα γιὰ νὰ τῆς προσφέρει καὶ πάλι τὴς ὑπηρεσίες του, τὸ τραῦμα τοῦ χειροτέρευσε κ' ὄχι μόνο δὲν μπόρεσε ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ κόνεψε καὶ νὰ πεθάνῃ. Ἡ κυρία Μπαράνωφ, ἅμα τῶμαθε, νησύχησε κ' ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἀφήνοντας τὴν Ἡλία στὴν ἐπίβλεψη τῶν δύο φίλων του, πού τῷ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη, ὅτι θὰ τὸν προστατεύουν καὶ θὰ τὸν φροντίζουν στὴ κάθε τι, σὲ νὰ ἦταν ὄχι παιδί, ἀλλὰ σωτοὶ ἄνδρες καὶ κατὰ περιστάσεις.

Ἄλλω τε λογάριζε νὰ γυρίσῃ γρήγορα... Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤρθαν πολὺ διαφορετικά.

Μὲ λί. ἔφυγε, ἐγένε ἡ ἐπανάστασι καὶ τὰ τρία παιδιά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν αἰχμάλωτα στὸ Κίεβο, μακριὰ ἀπ' τὰ σπίτια τους κ' ἀπ' ὅλους ἐκείνους, πού μπορούσαν νὰ τὴ βοηθήσουν. Κ' ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ ζοῦν καὶ νὰ ὑποστηρίζονται μόνα τους, χωρὶς νὰ περιμένουν βοήθεια ἀπὸ κανένα.

Ὅσο γιὰ τὴ ζωὴ τους, ὁ Πέτρος κ' ὁ Κίτ δὲν ἀνησυχούσαν καὶ πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Δὲ συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Ἡλία. Αὐτὸν τὸν κυνηγούσαν οἱ Μπολσεβίκοι γιὰ τ' ἦταν γιουὸς τοῦ στρατηγού, πού ἔμενε πιστὸς στὶς ἀρχές του. Ἐπρεπε λοιπὸν στὸ πρόσωπο τοῦ γιουὸ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν πατέρα! Καὶ ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὴ γλύτωνε ἀν ἔμενε στὸ Κίεβο. Ἀλλ' οἱ φίλοι του τὸν βοήθησαν καὶ κατώρθωσε νὰ πάῃ στὴ Μόσχα, ὅπου βρῆκε κάποια ἡσυχία κ' ἀσφάλεια. Μὰ δὲ βιάσταξε κ' αὐτὴ πολὺ. Γιατὶ τὰ Σοβιὲτ κατώρθωσαν νὰ μάθουν πού ἦταν τοὺς ἐπίασαν λοιπὸν, τοὺς ἀέκριναν κ' ἀπεφάσισαν τὰ ἔξῃ: Ὁ Γάλλος κ' ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν ἐλεύθεροι νὰ πάρουν τὰ διαβατήριά τους καὶ νὰ πᾶν στὴν πατρίδα τους κ' ὅπου ἀλλοῦ ἤθελαν ἔξω ἀπ' τὴ Ρωσία. Ἡ μᾶλλον, ὄχι «ἦταν ἐλεύθεροι», ἀλλ' ἔπρεπε ἐξ ἄπαντος νὰ φύγουν μάλιστα τοὺς ἔβαλαν καὶ προθεσμία πόσες μέρες μπορούσαν νὰ μένουν ὥσπου νὰ κληρονομήσουν τὰ πράγματά τους... Γιὰ τὸν Ἡλία ὅμως ἦταν πολὺ διαφορετικὸς οἱ διαταγές τους. Αὐτὸν θὰ τὸν κρατούσαν ὄμηρο, γιὰ ν' ἀναγκάσουν τὸ στρατηγὸ νὰ πάῃ νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ στρατὸ τους. Ἄν σὲ ὠρισμένη προθεσμία δὲν πῆγαινε, θὰ τουφέκιζαν τὸ γιουὸ του!

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Ἡλία ἦταν νὰ προτιμήσῃ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ ἔπεσαν οἱ φίλοι του καὶ τοῦ ἄλλαξαν τὴ γνώμη. Ἡ ἰδέα ἡ δική του ἦταν νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴν ἀτιμασθῇ ὁ πατέρας του καὶ νὰ μὴν πεθάνῃ ἡ μάνα του—γιατὶ θὰ πέθαινε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴ λύπη τῆς ἀν πάθαινε αὐτὸς τίποτε...

Νὰ φύγῃ λοιπὸν! Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ δὲν εἶχαν χρήματα; Γιατὶ τοὺς εἶχαν σωθῆ καὶ τοῦ κάκου ὁ Πέτρος κ' ὁ Κίτ ἔγραφαν καὶ ξανάγραφαν σὲ γνωστούς καὶ φίλους. Ἀπάντησι δὲν ἔπαιρναν ἀπὸ κανένα (εἶνε καὶ ζήτημα ἂν ἔφθαναν τὰ γράμματά τους) Ἐξ ἄλλου μέρα μὲ τὴ μέρα ἡ ὑγεία του χειροτέρευε καὶ μὲ τὴν κατάστασι τοῦ αὐτῆ ἀκόμα περισσότερο δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντη Σιβηρία... Γιατὶ βέβαια δὲ θὰ πῆγαινε μὲ τὸ σιδηρόδρομο, οὔτε ἀκόμα ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο τὸ στρωτό, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπάτητες μεριές, ὑποχρεωμένος νὰ κρύβεται τὴ μέρα καὶ νὰ περπατᾷ τὴ νύχτα καὶ ν' ἀγωνίζεται μόνος καὶ νὰ τρέφεται ὅπως ὅπως νὰ νὰ ὑπερασπίζεται ὁ ἴδιος—ἕνας Θεὸς ξέρε: πῶς—τὸν ἑαυτὸ του, τὴ ζωὴ του... Ἐνοεῖται ὅτι δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ τὰ κάνη αὐτὰ ὁ Ἡλίας κ' ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ φύγῃ. Κι' ἄλλο, τρόπος δὲν ἦταν παρὰ νὰ ταξειδέψῃ μ' ἄλλο ὄνομα.

Στὴ Μόσχα, εἰν' ἀλήθεια, δὲν τὸν ἤξεραν. Μποροῦτε λοιπὸν περιφροῦν ἀντὶ νὰ λέγεται Ἡλίας Μπαράνωφ, νὰ λέγεται Πέτρος Λορσὶν ἢ Κρίστιαν Γουέλι. Ἐξπαίρνε τὸ πιστοποιητικὸ καὶ τὸ διαβατήριό κάποιου ἀπ' τοὺς φίλους του, κ' ἔτσι θάφτανε ὡς τὰ σύνορα. Κι' ἅμα μιὰ φορὰ ἔφτανε ἐκεῖ, τέλειωσε τὸ ζήτημα.

Ὁ Ἡλίας, στὴν ἀρχή, δὲ τὴ δέχτηκε αὐτὴν τὴν πρότασι. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι, ἀποφασίζοντας τὸν ἑαυτὸ του, ἔπαιρνε στὸ λαιμὸ του καὶ τὴ μητέρα του, τὸν ἔκανε στὸ τέλος νὰ δεχθῇ.

Μὰ ὅταν ἤρθε τὸ ζήτημα τοῦ ὀνόματος θάπαιρνε, τοῦ Πέτρου ἢ τοῦ Κίτ, οἱ δύο φίλοι πιάστηκαν, γιὰ τὸ καθένα ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ δικό του. Ὡς τόσο νίκησε ὁ Πέτρος καὶ, μ' ὅσα εἶπε, ἔκανε καὶ τὸν Κίτ νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχε δίκιο.

Γιατὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Πέτρος ἦταν ὀρφανός, δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμον κ' ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαθέτῃ τὴ ζωὴ του ὅπως ἤθελε. Ἐπειτα ἦταν πόλεμοι, ἐλεγχοὶ κτλ., καὶ μιὰ φορὰ πού τὸ διαβατήριό του θὰ ἦταν γιὰ τὴν Ἀμερική, θὰ πῆγαινε στὴν Ἀμερική, δηλαδή θὰ περνοῦσε τὸν ὑπερσιβηριακὸ, θάφτανε στὴν Ἰαπωνία κ' ἀπὸ κεί στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ νὰ κάνη τὴν Ἀμερική; Ἐνῶ ἦταν πολὺ ἀπλούστερο νὰ περάσῃ στὴ Σουηδία κ' ἀπὸ κεί στὴν Ἀγγλία... Ἐξ ἄλλου ὁ Ἡλίας μιλοῦσε λαμπρὰ τὰ γαλλικὰ καὶ μπορούσε ἐξαίρετα νὰ περάσῃ γιὰ γάλλο, ἀν ἔπαιρνε τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου, ἐνῶ τ' ἀγγλικὰ δὲν τὰ ἤξερε σχεδὸν διόλου. Πῶς λοιπὸν θὰ περνοῦσε γιὰ ἀμερικανός; Καὶ πῶς ὁ Κίτ θάκαμνε τὸ Ρῶσο, ἀφοῦ δὲν ἤξερε ρωσσικά; ἐνῶ ὁ Πέτρος τὰ ἤξερε.

Στὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ὁ Κίτ δὲν εἶχε βέβαια τι νὰ πῇ. Ἐδήλωσε ὅμως ὅτι δὲ θάφευγε, ὅπως εἶχε διακαίωμα, παρὰ θάμνε νὰ βοηθήσῃ μ' ὅλες του τὴς δυνάμεις τὸν Πέτρο.

Αὐτὴ δὲ τὴ φορὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ μεταπεισθῇ. Ἐτσι ὁ Ἡλίας ἀνεχώρησε μὲ τ' ὄνομα τοῦ Πέτρου Λοραίν.

Κανένα επεισόδιο δὲν τοῦ παρουσιάσθηκε στὴν ἀναχώρησί του, κι' ὅλα ἐδειχναν ὅτι θὰ πῆγαινε καλὰ ὡς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ του.

Κι' ὁ Πέτρος, μόνος του πιά μὲ τὸ φίλο του, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποκρίνεται τὸ γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ, πράγμα ὄχι λίγο ἐπικίνδυνον. Κι' ὅπως εἶδαμε νὰ λέγῃ ὁ ἴδιος, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἄρχιζαν οἱ δυσκολίες...

— Καὶ τώρα, ρώτησε ὁ Κίτ ὅταν βρέθηκαν μόνον στὸ δωμάτιό τους, ἀπὸ ποῦ λές ἐσὺ νὰ φύγουμε;

— Μοῦ φαίνεται ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρέπει ν' ἀπορρίψουμε τοὺς δρόμους· τὸ νότιο καὶ τὸ βόρειο. Τὸν πρῶτο, γιὰτὶ ἡ Μάρνη θάλασσα καὶ τὰ ρουμανικὰ σύνορα εἶναι ἀποκλεισμένα ἀπ' τὸν Ἐρυθρὸ στρατό· τὸ δεύτερο, γιὰτὶ τὰ Φιλλανδικὰ σύνορα καὶ τὰ Μουρμανικὰ παράλια, εἶνε ἐπίσης ἀποκλεισμένα. Μένει λοιπὸν ὁ δυτικὸς κι' ὁ ἀνατολικός.

— Ὁ δυτικὸς ἀποκλείεται γιὰ τὸν ἴδιο λόγον, παρτήρησε ὁ Κίτ.

— Τότε λοιπὸν ὁ ἀνατολικός.

— Ἡ Σιβηρία δηλαδὴ...

— Ναι, ἡ Σιβηρία· ἀπὸ εἶνε ὁ μῦθος ἐλεύθερος δρόμος...

— Μὰ σκέφθηκες τί δρόμος εἶνε; Πέντε-ἕξι χιλιάδες χιλιόμετρα...

— Τὸ ξέρω.

— Ἐρημος...

— Τόσο τὸ καλλίτερο! δὲ θὰ εἶνε κανεὶς νὰ μᾶς κατασκοπεύῃ...

— Καὶ θὰ πρέπει μόνον μᾶς νὰ βρῖσκουμε τροφή...

— Θὰ τὴ βρῖσκουμε.

— Χεῖρις χρήματα;

— Κι' ἂν εἶχαμε δὲ θὰ μᾶς χρησιμεύουν.

— Χωρὶς ὄπλα...

— Θὰ κάνουμε.

— Χωρὶς μέτα, χωρὶς βοήθεια ἀπὸ κανένα, χωρὶς καμμιά ἀσφάλεια...

— Ὅλα-ὅλα θὰ τὰ βολέψουμε Κίτ, ἀφοῦ εἴμαστε πρόσκοποι.

— Ἐχεις δίκιο, Πέτρο, εἴμαστε Πρόσκοποι καὶ δὲ θὰ χαθοῦμε. Μὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶνε πάρα-πολλὲς οἱ δυσκολίες... Τί θὰ κάνουμε ὁμῶς, θὰ τίς περάσουμε.

Κ' ἐπειὰ προτιμώτερο, θαρρῶ, ν' ἀρχή κανεὶς νὰ κἀνῃ μὲ τὴ φύτι παρὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους...

— Ἴσως θ' ἀρχοῦμε νὰ κινουμε καὶ μὲ τοὺς δύο.

Ὅπως δήποτε, γιὰ ν' ἀρχίσουμε, πρῶτ' αὐτοῦς πρέπει νὰ νικήσουμε.

— Τί ἐννοεῖς δηλαδὴ;

— Θέλω νὰ πῶ γιὰ μένα...

— Ἄ! Πέτρο, σὲ παρακαλῶ μὲ δυσχεραστεῖς, ξέρεις, πόρα-πολὺ ποῦ μιλάς ἔτσι; Μόνος μου, ὅπως εἶδες, καὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά θέλησα νὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾶς. Γιὰτὶ λοιπὸν μιλάς μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σου, τί θὰ κάνεις ἐσὺ

κι' ὄχι ἐγώ, ἀφοῦ ὅ,τι εἶνε νὰ πῆθουμε θὰ τὴ πάθουμε μαζί; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, μὲ συγχωρεῖς, εἶπε ὁ Πέτρος σφίγγοντας τὸ χεῖρι τοῦ φίλου του.

— Λοιπὸν, τί ἔλεγε; ρώτησ' ἐκεῖνος.

— Ὅτι πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θὰ βγοῦμε ἀπ' τὴν πόλι.

— Ναι, θὰ βγοῦμε ἀπλοῦστατα...

— Μπᾶ; ἔτσι; Καὶ τί χαρτιὰ θὰ δεῖξουμε;

— Ἄ! αὐτὸ πές... Ἀλήθεια τὸ εἶχα ξεχάσει...

— Καὶ τὸ ἄλλο: μὴ λησμονοῦμε ὅτι λέγομαί Ἡλίς Μπαράνωφ κι' ὅτι δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ ἑδῶ.

Ὁ Κίτ σκέφθηκε λιγάκι... Ὑστερα εἶπε:

— Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὰ σκίση; αὐτὰ τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ πῆς ὅτι τάχα σε; Ποιὸς τὰ πῆσε, ἄς πᾶ νὰ βροῦν...

— Χμ... καλὰ θὰ ἦταν, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅπως τὸ λές. Ἐχασα καὶ ξέχασα δὲν περνᾷ στὴ σημερινὴ ἀναμνησιποῦλα. Μιὰ καὶ δύο θὰ μὲ τυφεκίσουν χωρὶς νὰ πολυκροτισθοῦν τοὺς ξέρεις δά...

— Νοί' ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Κίτ σκεπτικός, ἀλλά, γιὰ πέ μου, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό ἐγὼ πρῶτος νὰ βγῶ π' τὴ Μόσχα καὶ νὰ κρυφθῶ στὰ περιχώρα ἀπὸ κεί νὰ σοῦ στείλω τὸ διαβητήριό μου καὶ μὲ τὸ ἴδιο νὰ βγῆς κινεὶσαι σὺ

— Δὲ γίνεσαι, γιὰτὶ τὸ διαβητήριον θὰ σημειώνει ὅτι ὁ κάτοχος του τὴν τῆδε μέρα βγῆκε, ὄχι ὁμῶς κι' ὅτι γύρισε. Θὰ μὲ ρωτήσουν λοιπὸν — εἶνε φυσικὸ — πῶς ξαναγύρισα χωρὶς διαβατήριον καὶ θὰ μὲ πιάσουν.

— Σωστά! Οὕτε αὐτὸ λοιπὸν. Καὶ τότε πῶς; ..

— Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

— Καὶ βρῆκες κανέναν τρόπο;

— Ὅχι ἀκόμα μὲ...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν πατήματα στὸ δρόμο. Ἐκοίψαν τὴν ὁμιλίαν τους καὶ πρόσεξαν ν' ἀκούσουν... Βρόντησε τότε ἡ πόρτα μ' ἓνα δυνατὸ χτύπο καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, μπῆκε κάποιος. Ἦταν ἓνας μουζίκος, ἓνας ἀγγιάνθρωπος, μὲ μπότες, κασκέτο καὶ τὴ ρουμπάσκα του κρεμασμένη στὴ μέτη.

— Ποιὸς εἶν' ἐδῶ ὁ Ἡλίς; Πέτροβιτς; Μπαράνωφ; ρώτησε.

(Ἄκολουθεῖ).

ΜΙΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἡ Γραμματεία τοῦ Σώματος μᾶς ἀνακοινοῖ:

«Δοθείσης ἀφορμῆς πρὸς ἐρμηνείαν τῆς β' § τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ὁργανισμοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ διορισμὸς ὡς Ἐπόπτου Τ. Π. Σ. ἀρχηγοῦ Ὁμάδος ἐν ἐνεργείᾳ. Οἱ κατὰ τόπους κ. κ. Ἐφοροὶ ἄς κρατήσωσιν σημείωσιν τούτου.»

Πρόσκοπος ποῦ δὲν γνωρίζει τὸν «Ὁργανισμό» τοῦ Σώματος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πρόσκοπος.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Ἡ συμμετοχή μας σὴ διεθνῇ συγκέντρωσι τοῦ Λονδίνου εἶχε ὡς συνέπεια κ' ἐν ἄλλο καλὸ μὴ προκοπιτικῇ νὰ ποῦμε ἔτσι, ἐπίδειξι στὸ Στάδιο. Τί κρίμα μόνο πού δὲ θὰ συμμετάσχουν σ' αὐτὴ πικρὰ μόνο ὁ Ἀ' Τ.Π.Σ. Ἀθηνῶν καὶ οἱ ομάδες Πειραιῶς. Δὲ μπορούσε δυστυχῶς νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς. Παρακάτω δημοσιεύεται ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τῆς 9ης τ. μ. μετὸ σχετικῶν Πρόγραμματα καὶ μερικὰ λόγια τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐφόρου.

Ὁ Γενικὸς Ἐφορὸς πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν ομάδων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ ἐπὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς ομάδος πού θὰ σταθῇ σὺν τῷ Λονδίνο, γιὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν μεταβασί ἐκεῖ κελῶν προσκόπων, πού δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ πληρώσων τις 500 δραχ. ἀπεράσῃτε τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ γείνη μὴ ἐπίδειξι στὸ Στάδιο στὴν ὁποία θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Πρόσκοποι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

2) Ἀπὸ τις εἰσπράξεις τῆς ἐπιδείξεως οἱ Τ. Π. Σ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς θὰ ἀποφτίσων τὴν ποσὸν ἡμιπερσοῦν νὰ διαθέσωσι γιὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Προσκόπων εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀν κατεβλήθη ἀπὸ τοὺς δηλώσαντες τὸ ὀριζόμενον ποσόν.

Ἐνεγράφησαν ἕως τώρα, δηλώσαντες ἔτι ἀποδέχονται τοὺς ὄρους τῆς προκηρύξεως, 16 πρόσκοποι ἔξ Ἀθηνῶν. Ἀπ' αὐτοὺς ἔγιναν δεκτοὶ ἕξ ὡς Ἐνωμοτάρχαι, 4 ὡς Ὑπενωμοτάρχαι τῆς ομάδος Ἀγγλίας. Τὸ ὀρισθὲν ποσὸν τῆς ἀτομικῆς δαπάνης ἐκάστου ὀρίσθη νὰ κατατεθῇ ὡς ἑξῆς: δραχ. 200 ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου καὶ ἀνὰ δραχ. 100 ἐντὸς τῶν ἐπομένων τριῶν μηνῶν μέχρι 15 Ἰουνίου.

Μένουν κενὰ θέσει (ἐκτὸς τῶν Ἐνωμοταρχῶν καὶ Ὑπενωμοταρχῶν) τέσσαρες, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐπίδειξι τοῦ Σταδίου θὰ εἶνε σὰν ἕνας διαγωνισμός.

Ἐὰν οἱ δηλώσαντες δὲν ἀποδείξων τὴν ἀπαιτούμενην κατὰ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ Σταδίου ἱκανότητα, θὰ ἀποκλεισθῶν τῆς ἀποστολῆς καὶ θὰ τοὺς ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν χρήμα. Οἱ Ἀρχηγοὶ θὰ πιστοποιήσωσι καὶ τὸν καλὸν χαρακτήρα καὶ τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι. Ἐπίσης θὰ κριθῇ καὶ τὸ παράστημα.

Αὐτὰ ἀπεράσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ. Ἀπὸ σὰς τώρα τοὺς προσκόπους σας ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία καὶ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ Σταδίου καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Λονδίνου.

Ἐὰν οἱ κριθησόμενοι κατὰλληλοι ὑπερβαίνων τὸν ἀριθμὸν τῶν κενῶν θέσεων θὰ γείνη κλήρωσις.

Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν ζωηρὰ, διότι ἡ ἐπίδειξι τοῦ Σταδίου θὰ γείνη τὴν 12 Ἀπριλίου ἡμέρα Κυριακὴ καὶ πλησιάζει ὁ καιρὸς.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

1ον. Παρέλασις τῶν προσκόπων ἐν τῷ Σταδίῳ ἐν τάξει ἐστρατείας μετὰ τῶν ἀποσκευῶν, μεταγωγικῶν, ποδηλάτων, σηματοηλεγραφητῶν, γεφυροποιῶν, τραυματιοφορέων κτλ.

2ον. Συναγωνισμὸς σκηνοπηγίας ὑπὸ ἐνωμοτίας

μεταξὺ ομάδων. Ἐπαθλον Ἀ'. Τοπικοῦ Προσκοπικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν.

3ον. Ἐγκατάστασις δύο στρατοπέδων, στήσις ἀντισκήνων, κατασκευὴ καλύβης, μαγειρείων κτλ.

4ον. Ἐγκατάστασις τηλεγράφου καὶ τηλεφώνου μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων καὶ συνεννόσις δι' αὐτῶν, διὰ σημάσι καὶ ὀπτικοῦ τηλεγράφου.

5ον. Κατασκευὴ οὐρανόφυρας ὕψους 4 μ.

6ον. Ἀσκήσεις ποδηλατικά.

7ον. Διάφορα προσκοπικὰ παίγνια.

8ον. Συναγωνισμὸς πρώτων βοηθειῶν μεταξὺ ομάδων. Ἐπαθλον Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

9ον. Σκυταλοδρομία μεταξὺ ομάδων 400 μέτρων (4 ὄρομει: ἀνὰ 100 μέτρα ἕκαστος). Ἐπαθλον Γ. Ε. κ. Κ. Μετζ.

10ον. Δρόμος μετ' ἐμποδίων. Σάκκοι, γάνδαξ, φράκτης, δύκτυα, τοίχος. Ἐπαθλον Γ. Γ. κ. Μ. Μίνδλερ.

11ον. Διελκυστίνδα μεταξὺ ομάδων.

12ον. Διάλυσις στρατοπέδου καὶ ἀποχώρησις.

ΟΛΟΙ ΤΟΝ ΟΒΟΛΟ ΣΑΣ!

Παιδιά,

Ἄν διαβάσετε μετ' προσοχὴ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, θὰ δεῖτε ὅτι μετ' τὴν ἐπίδειξιν πού θὰ γείνη στὶς 12 Ἀπριλίου θὰ κατορθωθῶν δύο πράγματα.

1ον. Ὅτι γυμνασθῶν καλὰ ὅσοι Πρόσκοποι θὰ πάνε σὺν τῷ Λονδίνο.

2ον. Ὅτι βρεθῶν τὰ μέσα γιὰ νὰ μπορέσω, νὰ πάνε κι' ὅσοι καλοὶ Πρόσκοποι δὲ θὰ εἶχαν ἀρκετὰ χρήματα.

Θέλω νὰ καταλάβετε καλὰ ὅλοι, ὅτι δὲν εἶνε καμμιὰ ντροπὴ νὰ εἶνε κανένας φτωχός. Ντροπὴ μεγάλη εἶνε νὰ μὴν εἶνε ὑπερήφανος καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ ἀληθινὸς Πρόσκοπος δὲν πρέπει νὰ ζητᾶ ποτὲ βοήθεια, ἂταν ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ κάνη τὴ δουλειά του. Π. χ. προκειμένου γιὰ τὴν ἀποστολὴν στὸ Λονδίνο, θὰ εἶνε μεγάλη ντροπὴ ἂν ἐκτὸς ἀπ' τοὺς Προσκόπους πού δήλωσαν ὅτι ἔχουν τὰ μέσα νὰ καταβάλων ὅλα τὰ ἐξοδά τους, οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἐκλεγῶν ὡς καλοὶ, δὲν δηλώσωσι ὅτι μποροῦν κι' αὐτοὶ νὰ διαθέσωσι ποσόν, ὁσοδήποτε μικρόν. Εἶνε πολὺ ἀσχημὸν πράγμα νὰ εἶσαι «τσαμπατζής» καὶ ἀφιλότιμος, καὶ τὸ λέγω αὐτὸ γιὰτὶ εἶνε ἀδύνατον σὲ διάστημα 4 μηνῶν νὰ μὴν μπορέση κανεὶς νὰ ἐξοικονομήση μερικὰς δραχμὰς.

Κ. Μ. ΜΕΛΑΣ

Γενικὸς Ἐφορὸς Σ. Ε. Π.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἀστασία τοῦ καροῦ κι' ὁ κίνδυνος τῆς γρίππης ἔγιναν ἀφορμὴ ὥστε ἡ ἐργασία τῶν ομάδων τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Μαρτίου νὰ περιορισθῇ σὲ θεωρητικὴ διδασκαλία, κ' ἐλαφρῆς ἀσκήσεις στὸ ὑπαιθρο. Μόλις ὅμως ὁ καιρὸς διωρθώθηκε προκηρύχθησαν διάφορες ἐκδρομῆς, μικρῆς πάντοτε, γιὰ σήμερα Κυριακῆ. Ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει σύντομη προπαρασκευαστικὴ ἐργασία γὰρ τὴν ἐπ. δεξιὴ τοῦ Σταδίου.

Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθησαν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος οἱ κ.κ. Ἄλ. Μυλωνᾶς καὶ Ἄλ. Πασπάτης ἀντὶ τοῦ ἀειμνήτου Κωνστ. Βασιλείου καὶ τοῦ κ. Μαν. Τριονταφυλλίδου, ἀποχωρήσαντος λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀσχολιῶν.

ΜΟΥΔΑΝΙΑ

Ἡ 16η ὁμάς Μουδανιῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Ἐμμ. Κωνσταντινίδου ξανάρχισε τὴν δράσιν τῆς μετὰ νέα ὁρμή, ἔστειλε δέ, διὰ τοῦ κ. Γενικῆ Ἐφόρου, θερμότερον ἀδελφικὸν χαίρετισμὸν στοὺς προσκόπους τοῦ Σώματος Ἀθηνῶν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὴν ἀρχηγίαν τῆς 6' ομάδος ἀνέλαβεν ὁ κ. Ε. Ζαγόρος, δημοδιδάσκαλος, μόλις ἀπελύθη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μετὰ τὴν βαθμὸν ὑπολοχαγοῦ. Δὲν εἶχαμε ἀμφιβολία ὅτι ἠδύναζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ διακλιώσῃ τὴν πεποιθήσιν ἐκείνων πού τὸν διώρισαν. Πραγματικῶς, καθὼς μᾶς γράφει ὁ κ. Γ. Βαβαρέτος, ἡ ὁμάς του κίβναι τακτικὰ συγκεντρώσεις, δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, κ' ἕθε Κυριακῆ βγαίνει ἐξοχή. Κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων, οἱ πρόσκοποι τὴν πρῶτὴ ἔψαλιν τὸ ἐθνικόν, κατόπιν παρευρέθησαν στὴ δοξολογίαν καὶ ἀπένειμαν τὰς τιμὰς στοὺς ἐπισήμους, τὸ βράδυ διωργάνωσιν λαμπαδηφορίαν καὶ, ἐν γένει, αὐτοὶ ἔδωσαν τὴν ζωὴν στὴν ἑορτή. «Ἡ ἐν γένει ἐντύπωσις ὑπὲρ τῶν προσκόπων ὑπῆρξεν ἀίστη» γράφει καὶ ὁ κ. Δ. Δάφλος. Δὲν εἶχαμε ἀμφιβολία.

ΚΟΖΑΝΗ

Ἔϊνε τόσο ἐνθουσιαστικὰ ἔσα μαθαίνουμε γιὰ τὴν δράσιν τοῦ Τ. Ε. Π. Κ. κ. Π. Μπατσούτα, ὥστε μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ τὴν ἐξάρουμε, ὅχι γιὰ τὸν ἴδιον (τοῦ ὁποίου θίγουμε—εἴμεθα βέβαιοι—τὴν τόση μετριότητα) ἀλλὰ γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, πού μετέτοια παραδείγματα φιλοτιμούμεθα καὶ γινόμεθα καλλίτεροι ἀπ' τὸν ἑαυτὸν μας. Ἀκοῦτε λοιπὸν τί

ἔκανε. Ὁ ἴδιος, προσωπικῶς, ἔγραψε, σ' ἐλάχιστον διάστημα, 120 μέλη τοῦ Τ. Π. Σ. Κοζάνης καὶ μέσα σ' ἓνα μῆνα τ' ἀνέβασε σὲ 300! Αὐτὰ στὴν Κοζάνην, παρακαλοῦμεν, ὅχι στὴν Ἀθήναν. Κι' ὅχι μόνο αὐτὰ. Ἐξήσφαλισε 500 δραχμῆς ἀπὸ ἓνα λαχεῖο, ὠργάνωσε μιὰ παράστασι καὶ... καὶ... Ἐνα παράπονον μόνο ἔχει ἐναντίον τοῦ ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων»: ἔτι δὲν τῆς γράφει. Ξερούμε ἔτι δὲν εὐκαιρεῖ δὲν μπορεῖ ὅμως τάχα ν' ἀναθέοι σ' ἓναν ἀρχηγὸν τὴν φροντίδα νὰ μᾶς κρατᾷ ἐνημέρους; Τὸν παρακαλοῦμε.

Ο ΚΩΔΕ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]

«*Ἄρθρ. 1.—Ὁ λόγος τῆς τιμῆς τοῦ Προσκόπου εἶναι πάντα πιστευτός.*»

Ἡ τιμὴ εἶνε σὰ νὰ πούμε ὁ καθρέφτης τῆς συνειδήσεως ὅταν λοιπὸν μιλήῃ ἢ συνειδήσῃ, ἢ τιμὴ ὑπακούει χωρὶς τὸν παρμικρότερον δισταγμὸν. Ὅσο περισσότερες δυσκολίες σοῦ παρουσιάζονται πού νὰ σὲ σπεύωσιν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, τόσο πὸ τιμητικὸν εἶνε ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου.

Πρὶν ὑποσχεθῆς κάτι, σκέψου το καλά. Τὸ ὑπεσχέθηκες; πρόσεξε, γιὰτὶ πρέπει μετὰ κάθε θυσίαν νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου. Ἐφ' ὅσον ἔχῃς μιὰ φράσιν στὸ κεφάλι σου μετὰ, εἶται κύριος αὐτῆς, ἀλλὰ μιὰ καὶ τὴν πρόφερεις εἶσαι σκλάβος τῆς.

Ὅταν λῆς κάτι, σὰν πρόσκοπος πού εἶσαι, πρέπει ὅλοι νὰ σὲ πιστεύουν, γι' αὐτὸ μὴ λῆς ποτέ σου ψέματα.

«*Ἄρθρ. 2.—Ὁ Πρόσκοπος εἶναι πιστὸς πρὸς τὴν Πατρίδα, πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, τοὺς γονεῖς του, τοὺς βαθμοφόρους τοῦ Σώματος, τοὺς Προϊσταμένους του.*»

Ἡ πειθαρχία εἶνε τὸ ὠριότερον πρᾶγμα καὶ χρειάζεται σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τοῦ βίου σου. Δὲν ἐννοῶ ὅμως «πειθαρχίαν στρατιωτικὴν». Συνήθισε νὰ κάνῃς πάντα ἐκεῖνο πού πρέπει, ὅχι γιὰτὶ σὲ ἀναγκάζουν νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ θέλεις μόνος σου. Ἐτσι τὸ καθήκον σου θὰ σοῦ εἶνε ἐπιβολή.

Ἄλλοτε ἄλλα.

Δις Alex

«*Ὁ Γενικὸς Ἐφορος παρατήρησε μετὰ λύπην ὅτι πολλοὶ πρόσκοποι δὲν ξέρουν τὸν «Ὀργανισμόν». Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅλοι θὰ προσέξουν στὸ ἐξῆς ὥστε νὰ μὴ δόσουν ἀφορμὴν σὲ μιὰ τέτοια παρατήρησι.*»

** Αναμνήσεις του Μειώπου*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣ

Ήτανε 17 χρονών παιδί άμουστακό, όταν κατατάχθηκε στην Έθνική Άρμυνα.

Άπό κάποιο μακρινό χωριό τής Κύπρου ξεκίνησε με φλογερή φιλοπατρία, να υπηρετήσει τον άγωνά τής φυλής.

Στό λόχο που υπηρετούτε, οί συναδέλφοί του και οί άνώτεροί του δέν τον καλούσαν με τό επώνυμό του — Χριστοδούλου άλλά με τ' όνομα «μικρός».

Κι' ήτανε πράγματι μικρός και στό άνάστημα και στό ήλικία, και γι' αυτό ο λόχος του τον παρεπέμφε στην Έπιτροπή γι' άπαλλαγή. Άλλ' αυτός εδήλωσε άντρίκια στην Έπιτροπή ότι θέλει να μείνη στό στρατό και να υπηρετήσει την Πατρίδα όσο μπορούσε.

Η Έπιτροπή με συγκίνηση σεβάσθηκε την έπιθυμία του «μικρού» και τον έστειλε στό λόχο του.

Ο «μικρός» ήταν ο μικρότερος στρατιώτης του Συντάγματός του, άλλά με τρανώτερο κι' άγνότερο αίσθημα γιά τή Πατρίδα.

Ήταν ο καλύτερος στρατιώτης. Έννοούσε να κάμνη τις πιο δύσκολες και επίπονες υπηρεσίες, με τή μεγαλύτερη ευχαρίστησι!

✂

Τό τάγμα του ετάχθηκε στό φοβερό τομέα του Σικρά, και κατέλαβε όλες τις επικαιρες θέσεις γιά την άμυνα ή την επίθεση.

Ο μικρός μας ώρίσθηκε σηματοδότης του λόχου του, και άπό τή στιγμή που άρχισε τή σχετική εκπαίδευσι ώνομάσθηκε «μικρός σηματοδότης» και ξεχάσθηκε τό επίθετό του.

Στήν εκπαίδευσί του ήταν ο πρώτος που έμαθε τέλεια όλες τις λεπτομέρειες, όλα τά σήματα, κι' ήτανε σε θέση να δόση ένα σήμασμα δίχως λάθη.

Όταν πια τελείωσε ή εκπαίδευσι κι' είχε γίνει πια ειδικός σηματοδότης, έμεινε στην έδρα του λόχου του, γιά να χρησιμεύση σε ώρα ανάγκης.

Μένοντας εκεί έστενοχωρείτο πολύ γιαντι άκουγε τους άλλους συναδέλφους του να του λέγουν πως φυλάνε σκοποι τή νύχτα στα συρματοπλέγματα, πως έχουν τρομοκρατήσει τους Βουλγάρους με τις περιπολίες, τις ενέδρες και τις μικροεπιθέσεις, πως εκεί στα χαρακώματα καταλαβαίνουν πως είνε άντρες.

Άκούγοντας αυτά ο «μικρός σηματοδότης» μας, έννοιωθε τον έαυτό του κατώτερο άπό τους συναδέλφους του αυτούς και νοσταλγούσε τή στιγμή που κι' αυτός θάκανε κάτι τι άνώτερο άπό τους συναδέλφους του τής πρώτης γραμμής...

✂

Η ώρα αυτή δέν άρχησε.

Στάς 23 Άπριλίου 1917 του Άγιωργίου—άρχισε ή επίθεση του στρατού τής Έθνικής Άρμύνης, γιά

τό Σικρά, τον τρομερό προστάτη όλου του έχθρικού μετώπου.

Τα Έλληνικά κανόνια έστελναν άμετρες όβιδες πάνω στα χαρακώματα του Σικρά.

Τα βουλγαρικά πυροβόλα, πολυβόλα κι' όλμοβόλα κατέκλυζαν με σίδερο καυτό όλη την έκτασι του τομέου του τάγματος Καρασεβδά με τή μανία να κηκτριέψουν τή πών!..

Οί μοχητές του άτάραχου τηρούσανε τις θέσεις των, και καρτερούσανε την άγχι στιγμή που θά δοθή τό σύθημα γιά την έξόρμητι προς τό πυρίπνοο του Σικρά.

Μιζι μ' αυτούς καρτερούσε κι' ο «μικρός σηματοδότης» να βρη τή ευκαιρία γιά να χρησιμοποίη τη την ειδικότητά του.

✂

Στή χαρακωγή τής άλλης, μέρας, την ώρα που τός σκοπιοι λογχίζονταν άπό τις πρώτες λάμψεις τής άντολη, άρχισε ή επίθεση...

Τα νεύτα τής Άρμύνης όρμητικά σαν λάμες εκδιήκητες ώρμηταν στις πλαγιές του Σικρά.

Τα κινίνια σκοπούσανε τό θάνατο, και νεύτα φανταχτά επότιζαν με τ' άλυκό τους αίμα τα χόρτα κι' άγριολούλουδα, ή έγερναν πάνω σ' αυτά δοξασμένα μ' ένα θάνατο γιά την πατρίδα.

Ο λόχος του σηματοδότη μας είχε τραβήξει πολύ μπροστά άπό τους άλλους, κι' οί άνδρες του άψηφώντας τό θάνατο ώρμούσαν άνίκητοι προς την κορυφή του Σικρά, μαζί μ' αυτούς δε κι' αυτός με τις σημαίες του.

Όταν ο λοχαγός του — ένας ήράκλειος έφηβος — είδε πως ο λόχος του προχώρησε πολύ, κι' ήταν φόβος μήπως γίνη καμμιά σύγχυσι, και κανένα γεγονός που θ' άλλαζε τή έποτελεσμα τής ένδοξης μάχης, εκάλεσε τό «μικρό σηματοδότη» και κάτι του είπε μυστικά στ' ατί του.

✂

Ο μικρός σηματοδότης τότε με υπέροχη χαρά — γιαντι θάκανε μια σπουδαία υπηρεσία—διάλεξε θέση, κι' άρχισε να δίδη σήματα στό τάγμα του (προχώρησις έγένητο βχθειά, αποστείλατε ένίσχυσι, πυρομαχικά, ήθικόν άνδρών έξάλειτον). Σε λίγο διάστημα τής ώρας ή εκτέλεσι του σήμασματος είχε γίνη, και ή γραμμή των άεροβολιστών του τάγματος είχε φθάση πέραν του σχεδίου που είχαν δόση οί άνώτεροι γιά την επίθεση.

Ο «μικρός σηματοδότης» άπό τότε έγινε τό «χαϊδεμένο παιδί» του τάγματος, γιαντι έκαμε μια υπηρεσία άνώτερη άπό τις δυνάμεις του.

Είχε δόση τό σήμασμα εμπρός στα ματια του έχθρου, και άνάμεσα άπό τα σύγνεφα του καπνού των όβίδων και τής μελανιτιδος που είχε σκεπάση όλη την έκτασι του Σικρά.

Γουμένιτσα

Φ. Κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιος δέν έχει «Όργανισμό» του Σώματος; Να πάρη.

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

Ἄπ' τὸ τελευταῖο δελτίο τῆς Βιομ. Ἀκαδημίας παραλαμβάνομεν τὸ ἑξῆς :

«Ὁ Ἀμερικανὸς Field, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀυτάβας, ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν διὰ τῆς ὁποίας ὁ καθεὶς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ προφῆτης ὡς πρὸς τὸν καιρὸν. Ἔως τὴν ἰσχυροῦς ἔτι τὸ τρίξιμο τῶν στύλων τῶν τηλεγράφων δὲν ἦτο ἄλλο παρά ἓνα μουδικὸν παίγιον τοῦ ἀνέμου, ὁ καθηγητὴς Field ὅμως τὸ ἐξυγεί ως βαρομετρικὴν μουδικὴν, λέγει δηλ. ὅτι τοὺς ἤχους αὐτοὺς προκαλοῦν οἱ κραδαῖοι τοῦ ἀέρος ποὺ ὀχετίζονται με ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς αὐτοὶ δὲ οἱ κραδαῖοι προκειμένου ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, κάμνουν τοὺς στύλους νὰ δουρίζουν. Ὅταν ὁ προκαλούμενος ἤχος εἶναι βαθύς, τότε ἡ μεταβολὴ θὰ συντελεσθῇ ἐντὸς ἡμερῶν, ἐάν εἶναι ὑψηλὸς, ὁ καιρὸς ὁ ἀλλάξῃ ἐντὸς ἐλαχίστων ὥρων».

Ἐπειδὴ μᾶς λείπουν λεπτομερεῖς παρατηρήσεις, εἶνε δὲ προφανές πόσο μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα, προτείνομε στοὺς προσκόπους νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ τὸ μελετήσουν οἱ ἴδιοι. Ἄν μάλιστα ἀρκετοὶ μᾶς ἔστειλαν τὶς παρατηρήσεις των, εὐκολο θὰ ἦταν κατόπι νὰ ξεχωρίσωμε καὶ νὰ δημοσιεύσωμε τὰ ἀσφαλῆ συμπεράσματα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τελειοποίησις τοῦ φωνογράφου.—Ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς Rohleder κατώρθωσε ν' ἀντικαταστήσῃ τοὺς δίσκους τοῦ φωνογράφου με λεπτὰ φύλλα ἀπὸ κυτταροειδές, ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν καὶ τὸ σχῆμα βιβλίου, ἐπομένως καὶ νὰ προσαρμολογοηθοῦν στὸν κινηματογράφο καὶ νὰ γίνωνται ἔτσι οἱ προβολές με τὶς ἀνάλογες ὀμιλίες.

Με 60 λεπτὰ ἀγοράζετε ἓνα ἔντυπον «Ὁργανισμὸς» τοῦ Σώματος, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε προσκόπος.

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομῶν εἰς τὸ Περιοδικὸν ὑπολογίζονται πάντοτε ἢ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἢ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους.

Οὐδεμία πληρωμὴ ἀναγνωρίζεται ἄνευ ἐναρθίμου ἀποδείξεως. Ὅσοι δὲν τὴν λαμβάνουν ἐγκαίρως πρέπει νὰ τὴν ζητοῦν ἀμέσως.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΤΩΝ „ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ“

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ «ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ»

ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ

Μ' ἓνα γράμμα ἐνθουσιωδέστατο καὶ παλλόμενον ἀπὸ φιλοπατρία ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ὁμάδων Προσκόπων τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου Ἀρῶνῃ—τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Σμυρναϊκοῦ Ἐκπαιδευτηρίου—ἀνήγγειλε στὸν κ. Γεν. Ἐφορον ὅτι ἀπεφάσισαν κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα νὰ ἐλθουν ὑπὸ τὴν ὀδηγίᾳ του στὰς Ἀθήνας εἴκοσι πρόσκοποι, ἀντιπρόσωποι 90 περίπου συναδέλφων των τοῦ Λυκείου, γιὰ «ν' ἀποδόσουν προσωπικῶς τὸν χαιρετιστήριον ἀσπασμὸ στοὺς πρωτοτόκους ἀδελφούς των, προσκόπους τῆς πρωτεύουσας» ὅπως γράφουν.

Ὁ κ. Γεν. Ἐφορος ἀπήντησε ὅτι «θὰ εἶνε μεγάλη ἡ χαρὰ μᾶς ὄλων ἐδῶ νὰ δεχθῶμε πρώτη φορὰ πρόσκόπους τῆς ἐλευθέρου Σμύρνης». (Ὁ δὲ φιλοπρόσκοπος Λυκειαρχὴς κ. Μετιξᾶς προθύμως δέχθηκε νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ κατὰ τὴν ὀλιγοήμερη διαμονή των.

Τοὺς περιμένουμε λοιπόν! Καλῶς νὰρθοῦν!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ἐξεδόθη καὶ τὸ Ἑγκόλπιον Προσκόπου α' τάξεως καὶ τιμᾶται 80 λεπτά. Με τὴν ἐκδοσὶ αὐτῇ ἔχομε πιά ὅλη τὴ σειρά: Ἑγκόλπιο Μαθητευομένων, Δοκίμων καὶ Προσκόπων. Οἱ κ. κ. Ἀρχηγοὶ ἄς ἐφοδιάσουν τὶς Ὁμάδες των ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἀργήσῃ ἢ γενικῇ ἐπιθεώρησις κι' ὅσοι βρεθοῦν ὅτι δὲν ξέρουν τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις θὰ ὑποβιβασθοῦν, πρᾶγμα ποὺ ἐλπίζομε νὰ μὴ συμβῇ οὔτε σὲ Ἀρχηγὸς οὔτε σὲ Πρόσκόπους. Ὅπως δὲ ποτε στὸ ἑξῆς Πρόσκοποι ποὺ δὲν ξέρουν τὰ ἐγκόλπια δὲ θὰ προβιβάζονται.

ΔΙΑ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΟΜΑΔΑΣ

Συνιστῶμεν εἰς ὅλας τὰς Ὁμάδας νὰ προμηθεύθωσιν ἀνὰ ἓν σῶμα τῆς «Ζωῆς Προσκόπων» διὰ τὴν Λέσχην των ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της (τῆ 1 Ἰουνίου 1917-30 Μαΐου 1919). Εἶνε ἀνεκτίμητος ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφέλεια τῶν Προσκόπων οἱ ὅποιοι ἐξ αὐτοῦ θὰ μαθάνωσιν ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων καὶ τὴν κίνησιν καὶ πρόοδον τοῦ Σώματος ἐν γένει.

Τὰ δύο λήξαντα ἔτη τοῦ περιοδικοῦ Α' καὶ Β' θὰ παρέχωνται μόνον ἀντὶ δραχ. 5, καὶ οὐχὶ 10 ὡς ἐκανονίσθη διὰ τοὺς νέους Πρόσκόπους, διὰ τὴν Λέσχην τῆς Ὁμάδος καὶ βιβλιοδετημένα με πανὶ καὶ χρυσᾶ γράμματα δραχ. ἐπὶ πλέον 4.

Εἶνε δυστυχῶς ὀλίγα καὶ ὅσοι κατανοοῦν τὴν χρησιμότητά ας στείλουν τὸ ἀντίτιμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

Αποσπάσματα ημερολογίου

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΓΛΥΦΑΔΑ

..... Περπατούσαμε γοργά στο δρόμο, πού πάει απ' τὸ Παλῆρὸ Φάληρο στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ, τὴ Γλυφάδα καὶ τὴ Βουλιαγμένη, παράλληλα σχεδὸν μὲ τὴ βαθυκύανη θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνει πρὸς τὴ δύση χύνοντας γύρω του τὶς τελευταῖες πορφυρόχρυσες ἀχτίδες του.

Μόλις ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει φθάσαμε στὴν ὠραία Γλυφάδα, ὅπου καὶ θὰ κατεσκηνώναμε.

Τὸ φεγγάρι μόλις εἶχε προβάλει κ' ἔβριχνε τὸ ἀργυρὸ καὶ συμπαθητικὸ του φῶς, σχηματίζοντας ἀργυρὴ λωρίδα στὴν ἡσυχὴ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Σὲ λίγο ἀρχίσαμε νὰ διαβαίνουμε τὰ πεύκα.

Δὲν ἔλειψαν ἐννοεῖται καὶ τὰ γέλοια, γιατί ὁ ἀφελέστατος Νίκος, πού ἦναι πρώτη φορὰ ἔμεινε νύχτα στὸ ὑπαιθρο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήτῃ τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ φώναξε:

—Κύριε Ἀρχηγέ, εἴταν θὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ Τάκη πού ἀπ' τὴ ζήλεια του, πού δὲν τὸν δεχτήκατε νᾶρθῃ, γιατί εἶνε μικρός, μοῦ εἶπε πῶς ἔχει φαντάσματα ἐδῶ.

Γέλοια ἀπ' ὄλην τὴν ἐμάδα ὑποδέχθησαν τὴν τελευταία φράσι του, γέλοια πού διέκοψαν τὸ μονότονο φλοῖσβο τῆς θάλασσας.

Ὅστερ' ἀπὸ λίγο δόθηκε παράγγελμα καὶ ἡ δμάδα ἔκλινε δεξιὰ μὲ κατεῦθυνσι στὸ ὄρισμένο μέρος, πού θὰ κατεσκηνώναμε. Σταματήσαμ' ἡσυχὰ καὶ βγάλαμε τὰ πράγματά μας καὶ ἀφοῦ τὰ βάλαμε στὴ σειρά μᾶς μοιράσθησαν κατ' ἐνωμοτίας οἱ σκηνές, γιὰ νὰ τὶς στήσουμε καὶ ν' ἀναπαυθοῦμε, φάγαμε λιγάκι κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ διήγησι τοῦ ἀρχηγοῦ μας ξαπλωθήκαμε στὶς σκηνές μας, περιμένοντας τὸ σιωπητήριο, γιὰ νὰ παύσουμε ὀριστικῶς τὶς συνομιλίες. Μόνο ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὸ σαλπικτῆ καὶ τὸν ἀρχιφύλακα γύριζε στὶς σκηνές, ἐπεθεωροῦσε τὰ σκεπάσματα, καληνύχιζε τοὺς προσκόπους καὶ κανόνιζε τὴν ὑπηρεσία τῶν σκοπῶν.

Τὸ σιωπητήριο ἀντηχεὶ καὶ νεκρικὴ σιγὴ χύνεται σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο. Πού καὶ πού μόνο ἀκούγονται φωνές πουλιῶν καὶ τριξίματα κλαριῶν.

Στὴ διαταγὴ εἶχανε ἐμένα πρῶτο σκοπὸ.

Περιφερόμουν μὲ βῆμα κανονικὸ, ἔστρεφα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι μου, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ ὅλα ἦταν ἡσυχὰ: δὲν ἀκούγετο παρὰ μόνο ὁ παφλασμός τῶν κυμάτων καὶ τὸ ἀργὸ σείσιμο τῶν πεύκων Τί ἀρμονία! τί γαλήνη!...

Ἡ ὥρα τῆς σκοπιᾶς μου πέρασε καὶ ἀφοῦ παρέδωσα τὴν ὑπηρεσία ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

Οἱ γοργοὶ ἤχοι τοῦ ἐγετηρίου ἐφθασαν ὡς τ' αὐτιά μας, καὶ πεταχθήκαμε ὅλοι εὐθυμοί. Ἀμέσως ἄλλοι πῆγαν νὰ πλυθοῦν καὶ ἄλλοι νὰ τινάξουν καὶ νὰ τακτοποιήσουν τὶς κουβέρτες.

Τὸ προσκλητήριο μᾶς καλεῖ καὶ ὅλοι, καθαροὶ κ' ἔτοιμοι, παραταχθήκαμε κατ' ἐνωμοτίας. Γίνεται ἡ ἀναφορά.

Φάγαμε, κ' ἔπειτα ἀρχίσαμε τὴ δουλειά μας.

Στὶς ἔξι τὸ ἀπόγευμα ἐπιτακτικὸ προσκλητήριο μᾶς φωνάζει καὶ ἀφοῦ μαζευτήκαμε ἀρχίσαμε νὰ

ἐτοιμαζόμεθα γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Εἰστήσαμε τὶς σκηνές, φορτώσαμε τὰ πράγματα στὸ κροτσάκι τῆς δμάδας, κ' ἄρχισε πάλι ἡ πορεία γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Στὶς 8 ἡμέρας στὸ Φάληρο, ἐνῶ τραγουδοῦσαμε ὑπερήφανα.

Τῶν Προσκόπων τὸ Σῶμα βαδίζει
ὅλο χαρῆς, ὁροσιά, λεβεντιά.

Π. Ν. ΚΑΡΑΒΙΑΣ Ὑπάρχης 11 Ο. Α.

Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ ἀπαντῶ ἐδῶ σὲ κάθε γράμμα πού παίρνω καὶ πού περιμένει ἀπάντησι. Ὁ γράφω δὲ καὶ τὴν κρίσι μου γιὰ κάθε συνεργασία πού δὲν πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὴν ἄλλο λόγο. Ἐπίσης, ὅποιοι ἔχουν ἀπορία ὡς δῆποτε φύσεως νὰ μ' ἐρωτοῦν καὶ θὰ παίρνουν τὴν ἀπάντησι εἴτε ἀπὸ μένα τὴν ἴδιον, εἴτε ἀπ' τὸν εἰδικὸ πού ὁ ῥωτῶ ἀρχίζω μάλιστα ἀπὸ σήμερα.

Ὁ κ. Γ. Β.—Ἰωάννινα—ἔχει πολλὴ ζωὴ μέσα του, κ' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκτελῇ καὶ νὰ ὠρατῆ φιλολογικὰ καὶ τὰ ξηρότερα βέματα. Κᾶτι ἄλλο ὅμως παθαίνει καὶ πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ: δὲν κρατᾷ τὸν ἐνθουσιασμό του σ' ἕνα μέτρο νύλογο μὲ τὴν ἀφορμὴ πού τὴν προκαλεῖ. Ἐχει μιὰ ρομαντικὴ διάθεση—ἀπ' τὴν ἐπήρεια, ὑποθέτω, κακῶν ἀναγνωσμάτων—πού πρέπει νὰ τὴν καταπολεμήσῃ, γιατί εἶναι καὶ αντιπροσκοπικὴ.

Ν. Ε. Ἀσ.—Βελβενδόν.—Πολὸ καθυστέρησε δυστυχῶς. Κι' ὅτι δὲν εἶν' ἐπίκαιρο, πρέπει νᾶχη ἄλλα στοιχεῖα γιὰ νὰ διαβάξεται. Μποροῦσε δὲ νὰ ἔχη πληθὸς τέτοια ἢ ὠραία περιγραφὴ σας, ἀφοῦ δὲ σᾶ; λείπει ὕλικὸ κ' ἐκθέτετε τόσο ὠραία. Μὰ γιατί καθυστερεῖτε ἔτσι, ὅλοι, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Στὸ ἐξῆς σᾶς παρακαλῶ, μετὰ κάθε ἐκδρομὴ, κάθε ἐπίδειξι, κάθε ὑπηρεσία μὴν ξεχνᾶτε πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ περιουδικὸ σας νὰ δόσετε τὴν ἀναφορὰ σας, σύντομη καὶ καλογραμμένη Σύμφωνοι;

Ὁ κ. Ἀ. Ε.—ἀπ' τὴν Ἀταλάντη—μοῦ διηγείται πῶς ἕνας πρόσκοπος συνώδευσε κ' αὐτὸν κ' ἄλλους στρατιώται στὸ Βουρνόβα, ὅπου ἤθελαν νὰ πᾶν ἀπ' τὴ Μογγασία καὶ δὲν ἤξεραν τὸ δρόμο, καὶ πῶς δὲ θέλησε νὰ πληρωθῇ, ἀφοῦ δὲ ἔκανε παρὰ τὸ καθήκόν του. Προσθέτει ἀκόμα ὅτι ὁ καλὸς πρόσκοπος, μὲ τὸ προσωπικὸ του πκράδειγμα, ἐπροπαγάνδισε τὸν προσκοπισμὸ. Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο χρέος του δὲ βλέπω τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, ὥστε ν' ἀξίζει νὰ δημοσιευθῇ. Ποῖος πρόσκοπος δὲν κάνῃ κάθε μέρα καὶ μιὰ καλὴ πράξι; Κι' ἂν δὲν κάνει τότε κατὰ τί διαφέρει ἀπὸ ἕνα πού δὲν εἶνε πρόσκοπος;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ